

"Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu" (Mt.4,4)

MERINDE PENTRU SVFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 8. N°51

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

28 OCTOMBRIE 2018

CVANTUL DOMNULVI DUMINICA A 24-ŃA DUPĂ RUSALI (ÎNVIEREA FIICEI LVI IAIR)

EFESENI 2, 14-22

Fraților, Hristos este pacea noastră, El care a făcut din cele două - una, surpând peretele din mijloc al despărțitului, desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, într-un Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea, și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-

un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia. Și, venind, a binevestit pace, vouă celor de departe, și pace celor de aproape; că prin El avem și unii și alții apropierea către Tatăl, într-un Duh.
Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și

casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos. Întru El orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul, în Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh.

LVCA 8, 41-56

În vremea aceea a venit la Iisus un om cu numele Iair, care era mai-marele sinagogii; și acesta căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui, fiindcă avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și aceasta era pe moarte. Iar când se ducea Iisus și-L împresurau mulțimile, o femeie, care avea de doisprezece ani curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată avuția ei și de către nici unul nu putuse fi vindecată, apropiindu-se ea pe la spate, s-a atins de poala hainei lui Iisus și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Atunci Iisus a grăit: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar, cum toți tăgăduiau, Petru și ceilalți care erau cu El au zis:

Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu mai întrebi: cine este cel care s-a atins de Mine?

Dar Iisus a grăit iar: s-a atins de Mine cineva, căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzând că n-a rămas ascunsă, a venit tremurând și, căzând la picioarele Lui, I-a spus, de față cu tot poporul, pentru care pricină s-a atins de El și cum că s-a tămăduit numaidecât. Iar Iisus i-a zis: îndrăznește, fiică, credința ta te -a mântuit, mergi în pace.

Pe când încă vorbea El, a venit cineva din casa mai-marelui sinagogii și a zis acestuia: a murit copila ta; nu mai osteni pe Învățătorul. Dar

Iisus, auzind, a zis către Iair: nu te teme; crede numai și se va mântui. Și, intrând în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, pe tatăl copilei și pe mama ei. Ci plângeau toți și se tânguiau pentru copilă; El însă le-a zis: nu plângeți, căci n-a murit, ci doarme. Dar ei L-au luat în răs, știind bine că a murit. Atunci El, scoțând pe toți afară și apucând copila de mână, a strigat, zicând: copilă, deșteaptă-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit Iisus să-i se dea ei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei; iar Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

TRĂLSCVIRI

Arhimandritul Teofil Părăian

Cuvintele acestea, „Nu te teme, crede numai și se va mântui fiica

ta”, sunt cuvinte pe care Domnul nostru Iisus Hristos le-a rostit în legătură cu învierea fiicei lui Iair. Cuvintele au fost rostite către Iair, care era mai marele unei sinagogii. Acesta s-a dus la Domnul Hristos

și I-a spus că are o fiică bolnavă pe moarte și L-a rugat pe Domnul Hristos s-o ajute, s-o ridice din boală. Între timp, din casa lui Iair a venit vestea că copila a murit. Bineînțeles

TRĂISĂRI

că Iair a intrat în panică - se gândea el că Domnul Hristos ar putea să o vindece pe fiica lui, dar n-a avut gândul c-ar putea s-o și învie din morți. Și atunci Domnul Hristos a intervenit, spre folosul, binele și bucuria lui Iair, și a spus: „Nu te teme, crede numai - deci stăruie în credință - și se va mântui fiica ta”.

Cuvintele acestea, adresate lui Iair și rămase în cuprinsul Sfintei

Evangelii, ne sunt adresate de fapt și nouă, și mai ales ne sunt adresate și nouă când ajungem în împrejurări grele, în împrejurări de verificare, de cercetare de noi înșine. Credința noastră - am spus de multe ori - este o credință

despovărătoare. Ce înseamnă asta? Înseamnă că cineva care are credință în Domnul Hristos are liniște sufletească, are bucurie, are mângâiere, are din credință curaj, are îndrăzneală în fața necazurilor; cineva care are credință în Hristos n-are niciodată pricină să se teamă, ci are întotdeauna pricină să fie încredințat că Domnul nostru Iisus Hristos îi stă întru ajutor.

Noi nu știm care e planul Mântuitorului cu fiecare dintre noi, dar știm că credința noastră ne lipește de Domnul Hristos și că nu mai suntem singuri în lumea aceasta. Teamă e semn de necredință, frica e semn de necredință, îngrijorarea e semn de necredință, neliniștea sufletească de orice fel ar fi, e semn că nu avem credință.

Știm că o dată, pe când ucenicii Domnul Hristos, s-a stârnit o furtună și ucenicii au intrat și ei în neliniște, în groază. Domnul Hristos dormea și L-au trezit și I-au zis: „Doamne, mântuiește-ne, că pierim” (Marcu 8, 25). Atunci Domnul Hristos a zis către ucenici: „De ce vă este frică, puțincredincioșilor?” (Matei 8, 26), iar

apoi a certat vântul și marea și s-a făcut liniște.

Când Domnul Hristos le-a spus ucenicilor „Unde vă este credința?” (Luca 8, 25) a avut în vedere o împrejurare grea, nu o împrejurare ușoară, așa că Domnul Hristos vrea să avem credință și în împrejurări grele. E ușor să zici că ai credință când nu te întâmpină nimic rău, când toate merg ușor, când și cu credință și fără credință tot așa ar fi, dar să ai credință în împrejurări grele, în împrejurări de margine; să ai credință în împrejurări în care alții se tem și tu să nu te temi, aceasta este un dar de la Dumnezeu.

În ceea ce privește credința, noi foarte des avem puțința să ne cercetăm pe noi înșine dacă suntem în credință, după cuvântul

Sfântului Apostol Pavel din Epistola a II-a către Corinteni, anume: „Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință” - se înțelege, dacă sunteți cu credință în Dumnezeu, dacă credeți în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. „Cred Doamne!, ajută necredinței mele!” (Marcu 9,24) a spus un om chinuit de situația grea a fiului său când Domnul Hristos a spus:

„Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu puțință c e l u i c e crede” (Marcu 9,23), și omul acela a zis cu lacrimi „Cred, Doamne!, ajută necredinței mele!”

Iubiți credincioși, C u v i n t e l e Mântuitorului nostru Iisus Hristos sunt tot atât de vii și trebuie să fie tot atât de lucrătoare cum au fost în vremea când Domnul Hristos le-a rostit. I-a zis Domnul Hristos lui Iair: „Nu te teme...”, ne spune și nouă „nu te teme”, la fiecare dintre noi ne spune „nu te teme”. I-a spus lui Iair „crede numai“, adică stăruie în credință, nu te clinti din credință „și se va mântui...” Sunt cuvinte pe care ni le spune și nouă.

Am zis că noi nu știm planurile lui Dumnezeu cu noi, iar dacă știm că Domnul Hristos ne este favorabil, că este pentru noi, că ne ajută, că ne întărește în împrejurări grele, că ne scapă de împrejurări pe care noi nu le putem ocoli. De aceea, credința noastră e despovărătoare, credința noastră e mântuitoare. Ce înseamnă mântuire? Mântuire înseamnă eliberare, despovărare și dacă zicem că credința ne mântuiește, zicem în același timp și că credința ne despovărează. Noi nu așteptăm ca Domnul Hristos să

TRĂIEȘII

învie acum pe cei morți ai noștri, dar știm că va fi o înviere, cum a zis și Marta despre fratele său, Lazăr: „Știu că va învia, la înviere, în ziua cea de apoi” (Ioan 11, 24).

Credința în înviere și în nemurirea sufletului

Moartea nu-i ultimul cuvânt, nu-i ultimul lucru în viața oamenilor, pentru că sufletul e nemuritor, sufletul nu moare niciodată, nu poate muri. Este și o moarte a sufletului, dar asta nu înseamnă nimicirea sufletului, ci înseamnă depărtarea sufletului de Dumnezeu; asta e moartea sufletului, o moarte fără moarte, moarte în care moartea nu poate face nimic. De ce? Pentru că Dumnezeu rânduiește lucrurile în așa fel încât omul să nu moară și chiar dacă moare omul, moare ca să învie. Aceasta este credința noastră, și cine n-are credința asta n-are nici credință despovărătoare, are o credință care nu-i lucrătoare.

Cineva, însă, care are o credință despovărătoare, o credință lucrătoare, acela știe că trecem din această viață prin moarte la o altă viață, la viața de după viață. Aceasta e credința noastră pentru că aceasta e învățătura Bisericii. Noi credem ce învață Biserica, noi credem ce învață Evanghelia, și dacă nu credem trebuie să ne silim să credem, să cerem de la Domnul Hristos ajutorul ca să ne dea mai multă credință să credem și în nemurirea sufletului, să credem și în judecata particulară, să credem și în judecata universală, să credem în rai și în iad, să credem în răsplată, să credem în toate acestea pentru că toate acestea ni le descoperă numai credința.

E adevărat că flecare dintre noi suntem în așa fel alcătuiți încât nu ne vine să credem că murim; știm că vom muri, dar nu ne vine să credem. De ce? Pentru că noi am fost făcuți de Dumnezeu pentru

viață, pentru nemurire, pentru

GÂNDUL SĂPTĂMĂNII

Duhul Sfânt vine atunci când suntem receptivi. Nu constrânge. Se apropie atât de blând încât putem chiar nici să nu-L băgăm de seamă. Dacă L-am cunoaște pe Duhul Sfânt, ne-am cerceta pe noi înșine în lumina învățaturii Evangheliei spre a detecta orice altă prezență care L-ar putea împiedica să intre în sufletele noastre. Nu trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să ne silească fără consimțământul nostru. Dumnezeu îl respectă și nu-l constrânge pe om. Este uimitor felul în care Dumnezeu Se smerește înaintea noastră. Ne iubește cu o iubire afectuoasă, nu din înălțime, nu cu condescendență. Și atunci când ne deschidem inimile către El, suntem copleșiți de convingerea că El este într-adevăr Tatăl nostru. Atunci sufletul Îl adoră în iubire.

**Arhimandritul Sofronie
Saharov**

înviere, și nouă ne spune Domnul Hristos cum i-a spus Martei: „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, viu va fi”, și noi, mărturisind această

credință zicem la slujbele pentru cei răposați, pentru cei morți, pentru cei trecuți din viața aceasta: „Că Tu ești învierea și viața și odihna adormitului robului Tău, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție mărire înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor”. Spunem aceasta pentru că credem aceasta.

Învierile din Sfânta Scriptură - Noul Testament

Iubiți credincioși,

În Sfintele Evanghelii ni s-au păstrat istorisirea câtorva învieri din morți, trei, și anume:

- învierea tânărului din Nain,
- învierea fiicei lui Iair și
- învierea lui Lazăr.

Iar în cartea Faptelor Sfinților Apostoli avem de asemenea două istorisiri de minuni ale învierii și a n u m e

- învierea unei tinere, Tavita, despre care citim, în Faptele Sfinților Apostoli în capitolul IX, că Sfântul Apostol Petru a înviat p e o t â n ă r ă ,
- învierea unui tânăr, Eutihie, minune descrisă tot în Faptele Sf. Apostoli, și pe care a făcut-o tot Sfântul Apostol Pavel (Faptele Apostolilor 20).

Este interesant de observat că toate învierile istorisite în Sfânta Scriptură a Noului Testament, toate cele cincisprezece, se referă la tineri nu la oameni în vârstă. Noi, bătrânii, știm ce ne așteaptă, deși nu ne vine să credem, nu e în firea omului să creadă că moare.

Trebuie să faci fel și fel de raționamente, să ai fel de fel de gânduri, să te silești cumva să crezi că mori pentru că nu crezi că mori, nu-ți vine să crezi că mori; asta e experiența bătrânilor.

Am început odată să întreb pe oamenii în vârstă, pe oamenii

ȚĂLCĂRI

bătrâni, oameni serioși, dacă se simt mai aproape de moarte la bătrânețe decât la tinerețe și toți mi-au spus că nu se simt mai aproape de moarte la bătrânețe, decât s-au simțit la tinerețe.

Ce înseamnă aceasta, iubiți credincioși? Aceasta înseamnă ceva: înseamnă că omul nu moare, că omul nu-i făcut să dispară, că omul nu-i făcut să se nimicească, ci e făcut să dăinuiască.

Bineînțeles că dacă nu avem gândul că vom muri, vom muri fără gândul acesta, numai că nu vom muri în înțelesul că s-a gătat cu noi, că acum gata, nu se mai întâmplă nimic după moarte.

Știm că se întâmplă: judecata particulară, judecata universală, răsplata pentru cele bune și pentru cele rele pe care le-am făcut în viață, și apoi răsplata cea veșnică. Acesta este, iubiți credincioși, avantajul credinței noastre. Sfântul Apostol Pavel, în Epistola I-a

către Tesaloniceni zice: „Să nu vă întristați ca cei ce nu au nădejde”. Oameni ca noi din Sfânta Scriptură Noi avem credință, avem nădejde, avem iubire, avem atâtea și atâtea avantaje față de cei necredincioși și toate acestea ne aduc bucurie în suflet.

Mai întâi, iubiți credincioși, pentru viață, în fața morții și în fața veșniciei să avem gândul acesta pe care ni-l dă Domnul Hristos când zice: „Nu te teme, crede numai și se va mântui...”.

Și, iubiți credincioși, vreau să vă mai spun ceva: așa îmi e de drag să mă gândesc la faptul că în Sfânta

Evangelie sunt înfățișați și oameni cam cum suntem noi: cu viață amestecată și cu credință, și cu necredință, și cu siguranță, și cu nesiguranță, și cu lumină, și cu întuneric, și, iată, Iair era unul dintre aceștia. L-a luat groaza când a auzit că fiica lui a murit, și Domnul Hristos îi spune să nu se îngrozească: „Nu te teme, crede numai și se va mântui...”.

Hai să ne mai gândim la un om ca noi, omul acela care a zis: „Cred

Doamne, ajută Sfântul Apostol Petru s-a lepădat de trei ori de Domnul Hristos, dar și nu cred - și, aceasta a fost o împrejurare de iată, Sfânta Evanghelie ni-l înfățișează ca pe un om

care a fost primit de Domnul Hristos și credința avută de el și Domnul Hristos

cererea.

Haideți să ne gândim și la Sfinții Apostoli căroră Domnul Hristos, într-o împrejurare, le-a spus că nu au putut face o minune anume pentru că nu au avut destulă credință. L-au întrebă: „De ce noi n-am fost în stare să-l scoatem?” și Domnul Hristos a spus: „Din pricina puținii voastre credințe” (Matei 17, 19-20). Apostolii necredincioși? Da, uite că se poate ca și apostolii să fie necredincioși.

Bineînțeles că nu tot timpul au fost așa, dar au fost și necredincioși, și atunci înseamnă că și noi, care

avem și mai puțină credință decât ei, putem nădăjdui să avem mai multă credință.

Ucenicii Domnului Hristos care au zis către Domnul Hristos „Dă-ne mai multă credință”, și-au dat seama că n-au credință câtă trebuie și știți că Domnul Hristos i-a spus Sfântului Apostol Petru: „Simone, Simone, iată că Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu-ți piară credința, iar tu, oarecând revenindu-ți, întărește-i pe frații tăi” (Luca 22, 31-32).

Și a venit împrejurarea în care Sfântul Apostol Petru s-a lepădat de trei ori de Domnul Hristos, dar de scurtă durată, nu a rămas în împrejurarea aceasta pentru că Domnul Hristos l-a întărit în credință.

Ei, asta trebuie să facem și noi, iubiți credincioși: să ne întărim în credință, să facem faptele credinței, să cerem înmulțirea credinței, să cerem înmulțirea iubirii, să cerem să avem o credință lucrătoare prin iubire, să cerem să avem credința aceea care ne asigură că murind nu și i-a murim, ci trăim și după moarte; să avem credința aceea care ne asigură că va fi o înviere a morților, nu din puterea omului, ci din puterea lui Dumnezeu.

Așa cum Domnul Hristos a înviat pe Lazăr, cum a înviat pe tânărul din Nain și pe tânăra fiică a lui Iair, tot așa va face El prin puterea Lui să ni se realcătuiască trupurile la învierea cea de apoi și vom fi vii și cu sufletul și cu trupul - cu sufletul care nu moare și cu trupul care moare, se descompune și se recompune.

Dacă nu avem credința aceasta, să știți că nu avem destulă credință.

Dacă avem credința aceasta suntem fericiți și în viață și în moarte. Amin!

